

Partea I
Un băiețel numit Akum

CAPITOLUL 1

O zi de sărbătoare

Vântul. Aud vântul. Face frunzele să foșnească. Frunzele cântă. Stau la fereastră și ascult. Muzica frunzelor. Îmi place. Închid ochii. E frumos. Mă ridic. Ies din cameră. Închid ușa. În fața mea sunt scările. Urc o treaptă. Încă una. Și-ncă una. Deschid ușa. O cameră mică. Mecanisme de ceas. Mecanisme uriașe. E praf. E liniște. Îmi place. Ating roata cu zimți. Apăs. Mă doare. Privesc palma. E sânge. Sângele e roșu. Aud pași. Cineva urcă în goană scările. Ușa se deschide. O femeie. Are păr lung, violet. Se apropie de mine. Mă ia în brațe. Îmi place cum miroase. O ating cu mâna. Sângele meu îi murdărește rochia. Mă privește speriată. Îi zâmbesc. E frumoasă. Plânge. „Te-ai rănit“, zice. „Of, ți-am spus să nu mai vii sus în camera ceasurilor. Ce mă fac cu tine?“ „Mi-e foame“, îi spun. O întreb cine e. Mă privește ciudat. Pare obosită. Întind mâna către ea. Sângele meu îi murdărește rochia.

„Tu ești mama“, îi spun. „Ești mama mea!“

Ziua în care s-a născut Akum a fost o zi de sărbătoare. Toți locuitorii din Regatul Timpului și-au pus ceasurile să sune la ora exactă care fusese anunțată pentru nașterea celui mai nou membru al familiei lui Tempus Întâiul. Mai ales că de milenii întregi în această familie nu se mai

născuse nimeni... Din Orașul Etern până în Extremul Viitor și-n Negura Vremurilor au răsunat chiote de bucurie, alarme melodioase de ceas electronic și dangăte prelungi de orologii. Până și străvechile ceasuri cu cuc au fost puse din nou în funcțiune, iar cucii cu pricina și-au făcut datoria și-au cântat cu glasurile lor metalice, nițel ruginite. Piața Prezentului s-a umplut de o mulțime care ieșise să se veselească și să-i ureze „timp nemuritor“ nou-născutului, pe care sperau că aveau să-l vadă în curând.

„Oare are părul violet ca mama lui sau a moștenit urechile alungite ale tatălui său?“ Întrebarea asta era pe buzele tuturor și, în grupuri ceva mai dubioase, chiar se făceau pariuri. „Poate că se va naște direct cu barba albă a străunchiului“, glumeau unii mai lipsiți de respect față de figura legendară a lui Tempus Întâiul. În final, răbdarea tuturor celor prezenți a fost răsplătită, deși nu același lucru s-ar putea spune și despre curiozitatea lor. Cu puțin înainte de miezul nopții, Domnișoara Poimâine și Vreodată au ieșit în micul balcon din vârful turnului. Părul lung și violet al lui Poimâine era prins într-o împletitură complicată, din care scăpau câteva șuvițe rebele. Purta o rochie cu umărul gol, pe care i se vedea tatuajul în formă de fluture, acum cu aripile larg deschise. Chipul îi strălucea de fericire. Bebelușul din brațele ei era înfășat într-un scutec simplu, alb, brodat cu motive temporale. Curioșii nu și-au putut da seama dacă avea sau nu părul violet ca al mamei sale, urechile alungite ale tatălui sau barba albă a străunchiului, pentru simplul motiv că Domnișoara Poimâine nu s-a desprins de el și nu a catadicsit să-l arate mulțimii strânse special pentru acest moment. S-a mulțumit doar să facă de câteva ori cu mâna, cu un aer princiar, apoi s-a răsucit pe călcâie și a intrat înapoi în apartament, lăsându-și soțul încurcat să spună câteva cuvinte mulțimii care fremăta de nerăbdare.

— Dragi locuitori ai Regatului, a început Vreodată, extrem de emoționat. După cum știți, de milenii întregi în familia regală nu s-a mai născut nimeni, așa că astăzi este un moment fericit pentru noi toți. Mai cu seamă pentru mine: este ziua în care am devenit tată! zise Vreodată și simți că i se umezesc ochii de lacrimi. Cuvintele-mi vin ușor când trebuie să le așez în versurile unui cântec, dar greu când trebuie să țin discursuri de la balconul turnului, de care mă leagă atâtea amintiri. Turnul, acest simbol al regatului nostru, locul de unde a început totul, locul în care ia naștere prezentul, locul care adăpostește marele ceas, ale cărui limbi Măria Sa Tempus Întâiul a avut grijă să le întoarcă întotdeauna exact la fel: nici prea repede, nici prea încet, nici prea devreme, nici prea târziu...

Ușa din spatele său se deschise și în cadrul ei apărură silueta impunătoare a lui Tempus; la vederea lui, mulțimea strânsă în piață izbucni în urale entuziaste. Tempus profită de ocazie să-l tragă de mânecă pe Vreodată și să-i șoptească:

— Treci la subiect!

— Poftim?

— Treci la subiect, nu te mai moșmondi atâta!

— Păi...

— Mii de clipe și secunde, făcu Tempus Întâiul, exasperat. Făpturile astea s-au adunat aici să vadă bebelușul. Nepoata mea e destul de căpoasă încât să nu-l prezinte așa cum se cuvine – martor mi-e Sfântul Moment că am încercat să-i explic uzanțele și protocolul, dar pur și simplu nu-i pasă. Știi că așa a fost de mică, mai rebelă! Trag nădejde ca tu să fii mai cu capul pe umeri și cu ceasul la fix. Fă-ți datoria!

— Dar... ce trebuie să fac? întrebă Vreodată, năuc. Mi s-a spus că trebuie să țin un discurs...

În căutarea lui Akum

— Un discurs nu înseamnă să bați câmpii cu bazaconii despre turn și timp. Trebuie să anunți numele copilului!

— ...

— Ce mai e?

— ...dar nu l-am ales încă!

— Sfinte Moment! Așa ceva nu poate fi adevărat. Spune-mi că glumești!

Vreodată plecă privirea, rușinat. Adevărul era că Domnișoara Poimâine și cu el nu reușiseră să ajungă la un compromis în privința numelui copilului. Ea fusese așa de sigură că va fi fetiță, încât nici nu dorise să discute posibilitatea de a alege și un nume de băiat.

— Se va numi Mademoiselle Après-Demain, spusese ea în timp ce pregătea rochițe și botoșei de culoare violet. Când va fi mare, își va desena un fluturaș pe umăr. Va asculta muzică rock și va fi o rebelă...

— Dragostea mea, minutarul ceasului meu, încercase el să o convingă, nu o poate chema la fel ca pe tine! În plus, e un nume cam lung! Și gândește-te măcar o clipă: dacă nu va fi fetiță?

Drept răspuns, ea îl săgetase cu o privire atât de categorică, încât nu mai cutezase să spună nimic. Așa se face că problema numelui rămăsese nelămurită și nedecisă până în momentul apariției copilului; Domnișoara Poimâine nu accepta sfaturi de la nimeni, nici măcar de la Doamna A Fost Odată, care avea totuși atâta experiență. O enerva oricine se băga în treburile ei de viitoare mamă, adică mai mult de jumătate din regat. Mânca aproape numai dulciuri și înghețată, spre disperarea mamei lui Vreodată, care credea că o viitoare mamă trebuie să mănânce mai variat, consistent și, mai ales, „cât pentru doi“. Domnișoara Poimâine considera această concepție „învechită“ și nu se atingea de ce i se aducea. De nenumărate ori, Vreodată fusese nevoit

să dea fuga în miez de noapte la cofetăria O, Clipă, Dulce Clipă și să trezească din somn cofetarii pentru a-i ruga să facă cine știe ce prăjitură trăsniță la care poftea soția lui.

— Te rog să ai grijă să fie cu glazură de Timp Pur original și 100% natural, îi ordona ea înainte de plecare.

Iar el, ca un soț iubitor, îi făcea întotdeauna pe plac, fără să crâcnească, deși în sinea lui se ruga ca timpul să treacă mai repede și copilul să vină odată pe lume. Fetiță sau băiețel, orice l-ar fi făcut la fel de fericit; dar, dacă ar fi fost băiețel, tare i-ar fi plăcut să-l numească Clockwork, după căpetenia piraților cu care se împrietenise la cataramă. Însă nici nu îndrăznea să îi propună așa ceva soției: pe măsură ce i se apropia sorocul, devenea tot mai aprigă...

Vocea lui Tempus Întâiul îl trezi din visare. Mulțimea adunată în piață aștepta nerăbdătoare.

— Dragul meu, te rog să rezolvi problema numelui cu nepoata mea! Până atunci, o să mă ocup eu de discurs.

În timp ce Vreodată intră abătut în turn, Tempus cuprinse cu privirea tabloul care i se deschidea în față. În afara acestui moment neprevăzut, se simțea destul de mulțumit: lucrurile mergeau mai bine ca niciodată în regat, după ce o trimisese pe Niciodată departe, pe insula din Viitorul Îndepărtat. Veștile despre ea veneau rar, dar erau liniștitoare: își vedea de treburile ei cu conștiinciozitate, se înțelegea bine cu zevzecii ăia de Devreme și Târziu și habar nu avea că pe vremuri fusese o vrăjitoare rea care urzise planuri îngrozitoare, asuprise regatul și provocase atâtea necazuri. Spera ca vraja pe care o făcuse să fie atât de puternică, încât Niciodată să nu-și recapete memoria... niciodată. Ar fi trebuit totuși să o viziteze și să aibă o discuție – până la urmă, trebuia să îi spună că este și ea fiica lui –, însă mereu i se părea că nu e momentul potrivit. Și iată că nu se înșela, acum chiar nu era momentul

În căutarea lui Akum

potrivit: i se născuse în sfârșit un strănepot, iar părinții lui încă se mai certau în privința numelui, punându-l în situația delicată de a salva un discurs compromis. Toți așteptau cu sufletul la gură vești despre micuțul ce avea să conducă regatul într-o bună zi, iar ăștia doi se sfădeau din pricina unui nume!

— Ah, tinerețea asta, își spuse Tempus Întâiul și se apropie de marginea balconului, făcând cu mâna mulțimii. Dragii mei, începu el cu glasul ca un tunet. Astăzi este o zi mare pentru noi toți!

Jurnalul Domnișoarei Poimâine (1)

Nu știu de unde să-ncep povestea asta... Lucrurile s-au schimbat atât de mult, încât nici nu-mi mai recunosc viața. Au trecut secole de când eram doar o fetiță cu rochiță și acadele, dar, totodată, parcă toate astea au fost ieri. Trecerea timpului e ceva care continuă să mă deruteze. Cum de uneori pare să zboare precum cea mai rapidă pasăre în văzduh, iar alteori pare să se târască precum un melc neputincios? Și cine sunt eu în toată această trecere? Sunt aceeași sau sunt mereu alta? Sunt fetița căreia îi plăcea să pună la cale pozne, sunt adolescenta prizonieră pe o insulă îndepărtată care visa la concerte și libertate sau sunt tânăra adormită așteptând Sărutul Dragostei Adevărate care să o trezească? Sunt soția lui Vreodată? Noua conducătoare a Regatului Timpului? Sau mama unui băiețel care deocamdată nu are nume?

Dar să ne întoarcem în noaptea de Anul Nou, când timpul mi-era suspendat și gata să fie oprit de tot, iar viitorul meu soț m-a trezit din somn cu un sărut de îndrăgostit. Sau să fi fost oare puterea vrăjii făcute de Tempus, care-a

făcut-o să dispară pe Vrăjitoarea Niciodată? Nu am să știu vreodată ce anume m-a trezit din somnul acela greu, dar prefer să-mi imaginez că dragostea m-a readus înapoi.

După ce sărbătoarea de Anul Nou s-a încheiat, unchiul meu m-a chemat în camera lui din vârfului turnului, unde am avut o conversație uimitoare. În zorii dimineții am urcat scările cu inima strânsă: mă așteptam să fiu certată pentru ultima mea boacănă. Dacă în copilărie îl adormisem pentru o scurtă vreme pentru a-mi satisface un capriciu de fetiță răsfățată, de data asta știam că făcusem ceva cu adevărat grav – sabotasem nunta fiicei sale, oprisem timpul în loc, îl împietrisem și-l trimisesem pe o insulă pustie, împreună cu doi filfizoni nesuferiți, Devreme și Târziu. Faptul că NeverNever ajunsese la putere era numai vina mea. Atâția locuitori ai regatului avuseseră de suferit din pricina nesăbuiinței mele! Mă așteptam, așadar, să fiu certată aspru și pedepsită – în cel mai bun caz, cu izgonirea definitivă din regat.

Am intrat în cameră și, la un semn al lui Tempus, m-am așezat pe fotoliul albastru. El se învârtea de colo colo, măturând podeaua cu barba lui fabuloasă. S-a oprit în fața mea, mi-a pus mâna pe umăr, m-a privit în ochi – dar nu cu mânie, ci cu blândețe – și a șoptit:

— Draga mea nepoată... Te rog să mă ierți!

Am împietrit de uimire. Sfinte Moment, oare o luase razna?

— Eu să te iert? am șoptit la rândul meu. Dar, unchiule, cea care ar trebui să-și ceară iertare sunt eu! Am provocat toate nenorocirile care s-au abătut asupra noastră de ceva vreme...

— Nu, nu, cel care a greșit sunt eu, a spus Tempus Întâiul clătinând din cap. Am fost orb! Orb și orgolios! Ar fi trebuit să-ți dau o șansă. Îmi pare rău că te-am pedepsit

În căutarea lui Akum

așa aspru pe când erai doar o copilă. Am fost înverșunat, am fost neîndurător, am fost... complet lipsit de empatie!

— Empatie?

— Draga mea, am greșit. Erai doar un copil curios și poznaș. N-ar fi trebuit să te alung fără nicio explicație, fără să te las să-ți iei măcar la revedere. Iar atunci când ai venit la mine, înainte de nunta verișoarei tale, implorându-mă să te primesc înapoi, am greșit din nou. Nici măcar nu te-am ascultat, deși mă gândeam doar la binele tău... Știi, speram ca tu și Vreodată să vă îndrăgostiți unul de altul...

— Dar, unchiule... am șoptit rușinată, cu obrajii arzându-mi.

— Știu, știu, a zâmbit el mulțumit, netezindu-și barba. Se pare că măcar planul ăsta mi-a reușit, chiar dacă lucrurile nu au decurs deloc cum le plănuisem eu. Ce-a fost a fost, copila mea. Tot răul a rămas în trecut. Timpul continuă să curgă înainte, exact cum trebuie. Nici prea repede, nici prea încet. Iar eu am o propunere pentru voi doi. Mă simt bătrân, mult prea bătrân ca să mă pot ocupa cum trebuie de regat... Acum multe milenii, pe când eram în floarea vârstei, cutreieram regatul de la un capăt la altul, din Extremul Viitor până-n Negura Vremurilor. Voiam să cunosc viața tuturor locuitorilor, să iau pulsul tuturor problemelor. Negociam cu pirații, domoleam vârtejurile de timp, stăteam la taclale cu umbrele. Acum, de-abia mă mai pot mișca. Am devenit un conducător care moțăie într-un fotoliu cam decolorat și stă cu nasul în cărți vechi. Adevărul este că mă simt obosit, Poimâine... Am nevoie de ajutor. Regatul are nevoie de un suflu nou. De aceea vreau să-ți propun ca tu și Vreodată să vă mutați aici, în turn, și să-mi preluați treburile. Cât despre mine, mă voi retrage în fosta ta căsuță și mă voi îndeletnici cu lucruri mai liniștite și mai potrivite vârstei mele. Vreau să aprofundez o nouă

tehnică de meditație trans-temporală. Să-mi văd de studiile și de cărțile mele. Și – cine știe? – să-mi cresc strănepoții și să mă bucur de ei...

Pentru prima oară în viața mea am rămas fără cuvinte. L-am îmbrățișat pe unchiul meu și am rămas așa câteva clipe lungi, simțind cum tot zbuciumul în care trăisem până atunci începe să se risipească. Viitorul mi se deschidea în față, în toată măreția lui... Așa a început Noul An, cel care mi-a adus cele mai surprinzătoare întâmplări de până acum!

Tempus Întâiul intră înapoi în turn. Deși locuitorii adunați în Piața Prezentului erau destul de dezamăgiți – se așteptaseră să vadă copilul și să-i afle numele –, până la urmă salvase momentul, însuflețindu-i pe toți cu un discurs inspirat, așa cum reușea întotdeauna. Închise ușa balconului și aruncă o privire în cameră. Fostul său lăcaș de studiu semăna acum cu un depozit de biberoane și suzete, de hăinuțe și scutece ce așteptau să fie călcate, de borcănase și recipiente cu tot felul de creme și licori fermecate cu care era hrănit copilul. Bebelușul dormea liniștit într-un leagăn agățat în cupola turnului, în timp ce părinții lui stăteau îmbufnați, pe fotolii, față în față. Observă din nou că fotoliilor le fusese schimbată tapițeria, albastrul tradițional fiind înlocuit cu un mov violent, culoarea preferată a Domnișoarei Poimăine. În vechea sa bibliotecă, ale cărei rafturi fuseseră recondiționate, se odihneau acum volume noi cu teorii revoluționare despre timp. Tomurile, păstrate cu sfințenie din vremuri imemorabile, erau îngheșuite pe rafturile cele mai de sus, unde se umpleau de praf și de uitare. Măsuța pe care îi plăcea atât de mult să-și țină ochelarii, ceașca de ceai și bolul cu prăjiturile trimise de

În căutarea lui Akum

Doamnele Trecutului dispăruse, iar în locul ei apăruse un bar cu un design futurist, plin cu sticlute cu licori necunoscute și etichete fanteziste. Nimic nu mai semăna cu ce-și amintea el... Și, colac peste pupăză, scările întortocheate care urcau în turn fuseseră dărâmate, iar în locul lor Poimâine și Vreodată instalaseră... un lift! Nu protestase deloc la toate celelalte schimbări, de vreme ce chiar el le cedase tinerilor apartamentul – de fapt, le cedase domnia întregului regat. Însă, în ziua în care fusese poftit în vizită și trebuise să urce cu liftul, nu mai rezistase și începuse să bombăne dezaprobator cu privire la gusturile și preferințele bizare ale tinerei generații. În ciuda atitudinii sale îmbufnate, Domnișoara Poimâine și soțul ei se arătaseră foarte răbdători. Îl luaseră fiecare de câte un braț, îi explicaseră cum funcționează drăcovenia de lift (avea afișaj electronic, dozator de parfum și comandă vocală!), îi reamintiseră că scara era gata să se prăbușească, că oricine ar fi urcat ar fi fost în pericol să-și rupă gâtul, că liftul este un simbol al viitorului care trebuie primit cu brațele deschise. Așa că nu avusese încotro și se obișnuise și cu această excentricitate, ba chiar ajunsese să se amuze dând comenzi vocale lipsite de sens, doar pentru a pune liftul în încurcătură...

— Ei, dragii mei, le spuse el celor doi, ați reușit să ajungeți la un acord în privința numelui?

Niciun răspuns. Poimâine și Vreodată își aruncau priviri încruntate și nu păreau dispuși să facă vreun compromis.

— Păi, să vedem, făcu Tempus, aranjându-și barba cu gesturi molcome. Ar putea să-l cheme... Azi, ca pe Domnul Azi. Sau Deodată, ca pe bunicul său... Devreme sau Târziu mi-e teamă că sunt niște nume compromise. Ar mai fi numele noului solist al formației The Leprechauns, adăugă el, dar fu nevoit să se oprească, săgetat de privirile nemulțumite ale lui Vreodată.

Își turnă o ceașcă de ceai parfumat și se afundă într-unul dintre fotoliile recondiționate, încercând să ignore violetul strident al acestuia, care-i dădea o stare de anxietate.

— Dragii mei, știu foarte bine prin ce treceți... Când eram tânăr, aveam atâtea de făcut cu timpul, încât nici nu-mi imaginam cum e să fii părinte! Însă a venit un moment în care mi-am dat seama că puterile mele vor slăbi, că nu voi putea stăpâni regatul ăsta singur, că trebuie să las cuiva toată munca mea...

— Vrei să spui că ai hotărât să ai copii doar pentru că aveai nevoie de ajutor? întrebă Domnișoara Poimâine, ironică.

— Mă rog, mă rog, făcu Tempus Întâiul, a fost ceva mai complicat...

— Întotdeauna am sperat că ai fost îndrăgostit în tinerețe, glumi Poimâine și observă cum unchiul ei se întu-necă la față.

— Haideti să lăsăm asta, făcu el. Ce vreau să spun e că, atunci când am devenit tată, m-am pomenit și eu, la fel ca voi, în fața complicatei situații de a hotărî numele copiilor. Și gândiți-vă că era vorba despre patru copii, nu de unul singur! Zile întregi m-am perpelit din pricina acestei alegeri dificile, iar până la urmă am hotărât că este mai bine să aștept până când copiii mei vor împlini paisprezece ani. În tot acest timp, le-am observat înclinațiile și aptitudinile și i-am îndrumat discret pe fiecare către rolul care li se potrivea cel mai bine. La împlinirea vârstei de paisprezece ani urma ceremonia prin care aveam să le dau numele și să împart regatul între ei. Încă din primele zile, micuții aveau talente clare. Domnul Azi posedă însușirea de fi prezent în mai multe locuri în același timp – pur și simplu prezentul i se potrivea ca o mănușă, era clar că va face o treabă grozavă. Doamna Ieri a îmbătrânit extrem de rapid, iar principala ei îndeletnicire era arhivarea amintirilor. Era

În căutarea lui Akum

absolut firesc că avea să devină păstrătoarea trecutului. Domnișoara Măine, în schimb, făcea o mulțime de planuri de viitor și avea o imaginație bogată. Cât despre cea de-a patra fiică a mea, era... hmm, să-i spunem... mai diferită.

— Știm cu toții cât era de diferită, murmură Vreodată, care încă se mai cutremura când venea vorba despre Vrăjitoarea Niciodată.

— Mult timp nu mi-am dat seama deloc care sunt pasiunile ei și ce-și dorește să facă. A fost un copil retras și dificil, care nu se înțelegea cu surorile și cu fratele ei. Până într-o zi, când am descoperit că îi plăcea să facă experimente vrăjitoarești. Se închidea într-un iatac și combina felurite substanțe magice, încercând să dea timpul fie înainte, fie înapoi. Desigur, era doar un copil și nu avea cunoștințele necesare nici pentru a-i reuși o astfel de vrajă, nici pentru a înțelege cât de periculos ar fi să aibă asemenea puteri. Dar perseverența ei m-a uimit, așa că am început s-o antrenez. Mi-am dat seama că abilitățile ei speciale ne-ar putea fi de folos în regat, dacă și-ar folosi puterile în slujba binelui, vegheată de mine... Dar, din păcate, lucrurile au scăpat de sub control, așa că am fost nevoit, în cele din urmă, să-i dau numele nu ca pe o binecuvântare, așa cum mi-aș fi dorit, ci ca pe o pedeapsă. „Fie ca Niciodată să fie numele tău“, i-am spus înainte de a o alunga în mlaștina mocirloasă în care și-a dus zilele până la momentul nefericit când a ajuns să conducă regatul...

— Chiar, ce s-a întâmplat cu ea, unde-a dispărut Vrăjitoarea Niciodată în noaptea de Anul Nou? întrebă Domnișoara Poimăine.

— Să nu mai vorbim despre asta, zise Tempus vag. Să ne întoarcem mai bine la ale noastre. Trebuie să vă hotărâți cât mai curând în privința numelui. Chiar dacă decideți să-i dați copilului un nume când va împlini paisprezece ani, chiar dacă i-l dați pe dată, trebuie să respectați tradiția și să

anunțați locuitorii regatului! Toată lumea așteaptă decizia voastră... Anunțul trebuie făcut acum!

— Acum, strigară Domnișoara Poimâine și Vreodată cuprinși de entuziasm.

— Da, chiar acum trebuie să decideți cum veți proceda...

— Nu, unchiule, n-ai înțeles, exclamă Poimâine, bătând din palme. Acesta este numele copilului!

— Care anume?

— Acum! Sau, mai bine zis, Akum!

— Hmm, făcu Tempus Întâiul, cu bine-cunoscutul lui gest sfântos de a-și netezi barba. Vreți să-l numiți pe copilul vostru Akum?

— Păi, se pare că suntem de acord în privința asta, răspunse Vreodată emoționat.

— E un nume frumos. Dar trebuie să știți că numele are o mare însemnătate în Regatul Timpului. Uneori, într-un nume stă întreaga viață a unei persoane și, odată hotărât, numele nu mai poate fi schimbat... Akum este un nume din prezentul imediat. Asta înseamnă că micuțul nu va fi o făptură a viitorului ca tine, dragă nepoată.

— Mai dă-l încolo de viitor, făcu Domnișoara Poimâine. Când eram mică, mi se părea atât de plicticos să fiu fetița de peste două zile. Îmi doream cu disperare să ajung în prezent și-aș fi făcut orice pentru asta – de fapt, am și făcut! Așa că nu mă deranjează deloc dacă fiul meu o să fie o făptură a prezentului imediat.

Se apropie de leagănul în care dormea copilașul, îl privi cu duioșie și începu să-l legene ușurel. Bebelușul dormea senin și liniștit, așa cum fac bebelușii când părinții îi privesc cu dragoste.

— Bine ai venit, dragul nostru Akum! șoptiră Poimâine și Vreodată, îmbrățișându-se.

În căutarea lui Akum

Fără să-și mai ia la revedere, Tempus ieși discret din cameră, pentru a nu tulbura fericitul moment. Coborî cu liftul, cu care începuse să se obișnuiască, și o porni către căsuța unde locuia acum, nu departe de turn. Mulțimea începuse să se risipească; toți se întorceau la casele lor, comentând fericitul eveniment, dar și dezamăgirea că nu văzuseră prea bine copilul și nici nu aflaseră numele său. „Toate la timpul lor“, își spuse în gând vorba lui preferată, „toate la timpul lor!“

— Pentru examenul de sfârșit de semestru, aveți de terminat eseul despre familie, cu accent pe explorarea rădăcinilor din trecut, spuse profesorul Van Vremenski, în timp ce studenții se ridicaseră deja de la pupitre.

Ceasul mare cu cuc, de deasupra intrării în sala de seminar, arăta deja ora prânzului, semn că urma pauza de masă. Domnișoara Mâine rămase nedumerită, în timp ce colegii ei ieșeau valvârtej, îndreptându-se către bufetul din curtea Academiei. În scurt timp, zgomotele pașilor și glasurilor vesele se diluară și în sala de curs se lăsă o liniște întreruptă doar de ticăitul marelui ceasornic de deasupra catedrei.

Cursul ăsta nu era deloc ceea ce-și imaginase ea atunci când se înscrișese la Academia Timpului. „Cum să-ți dezvolți creativitatea și să ai idei mai bune pentru viitor“ începuse, în mod ciudat, cu o mulțime de discuții și teme despre... trecut. Profesorul Van Vremenski părea să aibă o preferință inexplicabilă pentru acest capitol temporal, în timp ce ea era nerăbdătoare să treacă la subiect, să studieze viitorul și să învețe tehnicile de dezvoltare a creativității. Adevărul era că mersul la cursuri și teme le îi ocupau aproape întreaga zi și de-abia seara, cu chiu, cu vai își găsea puțin timp pentru a se ocupa de inventatul întâmplărilor pentru

viitor. De multe ori, mai ales în timpul săptămânii, repeta aceleași idei pe care le mai folosise și alteori și le trimitea în grabă, pe e-mail, către prezent, apoi se reîntorcea la câte un referat pentru facultate sau la studiul vreunei cărți din bibliografie. În weekenduri, când era ceva mai liberă, se trezea mai târziu dimineața și, după ce se răsfața cu un ceai aromat și o prăjitură la celebra cofetărie Temps d'Amour, făcea o plimbare pe dealul de la marginea Orașului Etern și lansa de acolo câteva baloane de săpun în care punea idei ceva mai fanteziste pentru viitor.

Noile reguli ale Regatului Timpului, create de Domnișoara Poimâine și de Vreodată, prevedeau respectarea tradițiilor în egală măsură cu promovarea progresului. Domnul Azi avea câteva ajutoare, niște clone reușite în proporție de 90%, care îl ajutau în chestiunile uzuale. Era la fel de activ, însă acum nu mai suferea de epuizare cronică, pentru că se ocupa doar de treburile cu adevărat importante. Doamnele Trecutului, deprinse cu lucrul la computer de pe vremea dictaturii Vrăjitoarei Niciodată, continuau să introducă amintirile în Marele Server, însă evenimentele speciale și de mare însemnătate le păstrau în borcane așezate frumos într-un dulap ce mirosea a lavandă. Tempus Întâiul se retrăsese din activitate și rămăsese conducător onorific al regatului, lăsând totul în mâinile Domnișoarei Poimâine și ale soțului ei. Marele ceas din vârful turnului funcționa acum electronic, având funcție GPS încorporată, așadar nu mai era nevoie ca limbile sale să fie întoarse zilnic. Lucrurile mergeau bine și toată lumea părea mulțumită.

Cât despre Domnișoara Mâine, trebuia să recunoască: se simțea un pic singură și îi lipseau distracțiile. Verișoara ei era ocupată până peste cap cu conducerea regatului, iar acum, de când devenise și mamă, chiar nu-și mai găsea deloc timp să stea la taclale, să se amuze sau să inventeze

În căutarea lui Akum

noi farse. Încercaseră să meargă împreună la un concert, dar Domnișoara Poimâine fusese nevoită să plece de acolo după primele piese, pentru că bebelușul nu putea să adoarmă fără să-i simtă prezența. Într-o frumoasă zi de sâmbătă puseseră la cale un picnic, însă Poimâine anulase totul în ultimul moment, reținută de noile ei atribuții de conducătoare a regatului. Da, lucrurile mergeau bine, dar ce se întâmpla oare cu timpul? De ce părea să treacă așa de repede? Verificase și nu era nicio îndoială că timpul trecea, de fapt, exact așa cum trebuie, nici prea repede, nici prea încet. Dar, cu toate astea, părea că nu le mai ajunge...

O voce nazală îi întrerupse șirul gândurilor:

— Domnișoară, dacă nu ați observat, este pauză...

Ridică privirea și-l văzu în fața ei pe profesorul Van Vremenski. Era un tip mărunțel și ciudat, cu mustați verzi, răsucite, și un costum demodat, din catifea, cu broderii

temporale care nu se mai purtau de milenii întregi. În buzunarul de la redingotă se zărea înfipt un lornion cu un model asemănător celui pe care îl folosea Doamna A Fost Odată.

— Aveți vreo nelămurire? o întrebă profesorul cu un aer binevoitor. În acest caz, trebuie să faceți o programare. Am consultații cu studenții doar miercurea, dis-de-dimineată.

— A, nu, făcu Domnișoara Măine, zăpăcindu-se. De fapt... aș avea o întrebare...

Profesorul își netezi părul vâlvoi, își potrivi lornionul la ochiul stâng, apoi o fixă cu privirea.

— Vă ascult, domnișoară studentă! Aveți la dispoziție exact... (Aruncă o privire către ceasul de buzunar) ...douăzeci și șase de secunde.

— Păi, să vedeți... Eu sunt o făptură a viitorului și am ales cursul ăsta pentru că aș vrea să-mi îmbunătățesc creativitatea și să am idei mai bune. De la începutul anului școlar nu am vorbit decât despre trecut. Iar acum vă mărturisesc că nu înțeleg deloc ce e cu tema asta. De ce să ne pierdem timpul întorcându-ne în trecut? De ce să tot scotocim prin întâmplări care s-au petrecut demult? Și, nu vă supărați, da' tare aș vrea să știu... care-i faza cu familia?

— Douăzeci și șapte, spuse Van Vremenski, care cronometrase micul discurs al Domnișoarei Măine cu ceasul său de buzunar.

Deși arăta ca și când ar fi fost luat dintr-un muzeu al orologeriei, ceasul avea afișaj electronic, conexiune la Marele Server și o mulțime de aplicații complexe de monitorizare a caloriilor, sentimentelor și timpului pierdut.

— Ați depășit timpul cu o secundă, domnișoară! Cu toate astea, o să vă răspund la întrebare.

Van Vremenski zăbovi câteva clipe, răsucindu-și mustățile verzi. Apoi își scoase lornionul, îl șterse tacticos cu o batistă

În căutarea lui Akum

și îl băgă înapoi în buzunarul de la piept al redingotei. Alini pe birou niște foi scrise mărunț, le împături cu mișcări lente și le introduse într-o servietă. Fata îl privea cu sufletul la gură, așteptând un răspuns, dar profesorul nu părea să se grăbească deloc. În sfârșit, își aranjă cravata, își răsuci încă o dată vârfulurile mustăților și se îndreptă către ieșire. Acolo se întoarse brusc, o privi drept în ochi și-i spuse:

— Nu putem privi spre viitor dacă nu ne cunoaștem trecutul!

Apoi ieși din sala de curs, lăsând în urma lui un vag parfum de cerneală și o domnișoară studentă cât se poate de nedumerită.

Cobor scările. Alerg. Scările sunt abrupte. Mă împiedic. Cad. Mă doare. Mă doare rău, dar mă ridic. Ies din turn schiopătând. Afară sunt culori, afară e soare, afară e vânt. Simt că zbor. Sunt o pasăre. Privesc în jos. Am pantofi violet. Sunt fericit. Fericirea e ca zborul. Sunt într-o piață mare. În spatele meu e un turn. În vârful turnului e un ceas uriaș. Nu știu cât e ora. Nu-mi pasă cât e ora. Vântul îmi mângâie obrajii. Alerg prin piață. Oamenii mă privesc ciudat. Nu-i cunosc. Un domn înalt, subțire, cu costum fistichiu. Mă ia de mână. „Cine ești?” îl întreb. „Domnul Azi”, răspunde. „Ce nume amuzant”, zic. „Trebuie să te duc înapoi acasă”, zice. Mă trage după el. Pare foarte grăbit. Nu vreau să merg cu el. Mă smucesc. Mâna mea se desprinde de mâna lui. Alerg prin piață. Văd un băiețel. Mă opresc. E îmbrăcat cu totul în violet. Are și pantofi violet. Îmi place de el. Mă apropiu. Întind mâna. Întinde și el mâna. Ne atingem degetele. Ale lui sunt reci. Are degete de sticlă. Îi ating fața. Are față de sticlă. E rece. E un băiețel rece, de sticlă. „Cine ești?” îl întreb. Nu-mi răspunde. Își mișcă buzele, dar

ADINA ROSETTI

nu-i aud răspunsul. „Hei, cine ești?“ îl întreb. „Vrei să ne jucăm?“ Vine un domn. Un domn înalt, subțire, cu costum fistichiu. Mă ia de mână. „Cine ești?“ îl întreb. „Domnul Azi, ți-am mai zis. Trebuie să vii cu mine. Trebuie să te duc acasă, la mama ta.“ „Mama, ce e mama?“ întreb. „Of, Sfinte Moment“, zice domnul. „Cum te cheamă?“ îl întreb. Nu-mi răspunde. Mă trage după el de mână. Traversăm piața. Domnul e foarte grăbit. Ajungem în fața unui turn. În vârfe un ceas uriaș. Din turn iese o femeie. Are păr lung, păr violet. Fuge spre mine. Mă ia în brațe. Mă mângâie. „Unde-ai fost, de ce-ai fugit?“ întreabă ea. „Am crezut că te-ai pierdut“, zice. Îi dau lacrimile. Mă strânge tare în brațe. Miroase frumos. „Cine ești?“ o întreb. Mă privește. Din ochi îi curg lacrimi. „Mama“, îmi spune. „Sunt mama ta.“